

[Holger Eriksen.]

styrrelser, det skal jeg være den første til at indrømme. Men i almindelighed tror jeg man kan fastslå, at den, der ikke er i stand til at få betalt sine skatterestancer, ikke er den rigtige til at ordne andre folks og dermed også kommunestyrets forhold. Jeg tror navnlig, at den, der selv står i en stor skatterestance, vil være uegnet til at træffe de beslutninger, der i almindelighed er nødvendige for at få skatten inddrevet, og da et folkestyre nu engang ikke kan bestå på noget som helst andet grundlag end det, hvor man sørger for, at der skabes dækning for de bevilgede udgifter, følger også deraf, at man er nødt til at sørge for, at skatterne kommer ind. Jeg tror, det ville være et skråplan at komme ind på at vælge folk, som på grund af deres egne forhold, hvad enten disse nu er dem selv utilregnelige eller ej, er i samme situation som dem, man skal inddrive skatterne hos. For flertallet gælder det jo ofte, at de pågældende godt kunne betale, men bare ikke vil.

Så talte det ærede medlem for jeg ved ikke hvilken gang om spørgsmålet om at udelukke de syge vælgere fra at stemme. Jeg ved naturligvis godt, at de, der ikke har tænkt tilstrækkeligt over problemet, i almindelighed reagerer ved tanken om, at de syge ikke skal have lov til at afgive deres stemme; men der må jo også tages andre ting i betragtning. Først og fremmest må man være klar over, at det rent partipolitisk intet betyder, fordi sygdommen rammer de forskellige vælgergrupper forholdsvis med samme styrke. Men spørgsmålet kan naturligvis også ses ud fra et vælgersynspunkt — det er det, det ærede medlem gør — og gør man det, må man indrømme, at det naturligvis kan være bittert for en stærkt politisk interesseret vælger at skulle være afskåret fra at stemme. Men hvis man vil gennemføre ændringer på dette punkt, sker der jo ikke bare det, den højtærede indenrigsminister talte om. Nej, når man har sagt A, må man også sige både B og C, så kan man ikke nøjes med at medtage dem, der ligger på hospitaler og klinikker, så må man også sørge for, at de, der ligger syge rundt omkring i hjemmene, får mulighed for at stemme.

Skal man gøre det, går hemmeligheden ved stemmeafgivningen tabt, og jeg anser

det for at være en af demokratiets grundpiller, at ingen uvedkommende har mulighed for at kontrollere stemmeafgivningen. Jeg forstår godt, at det ærede medlem, som jo er kendt med metoder i andre lande, hvor man ikke har hemmelig stemmeafgivning, men hvor man ligefrem sætter en ære i at kontrollere stemmeafgivningen, ikke lægger nogen særlig vægt herpå. Men det ærede medlem må undskylde os andre, at vi nu engang tror, at det er meget væsentligt, at man får lov til at stemme, uden at stemmesedlen bliver kontrolleret.

Med hensyn til det ærede medlems ændringsforslag vedrørende kommunehjælpens retsvirkninger kan jeg sige, at mit parti naturligvis rent principielt stadig indtager samme standpunkt, som da den tidligere socialminister, det ærede medlem hr. Strøm, i sin tid fremsatte sit lovforslag. Principielt mener vi ikke, man bør gøre stemmeretten afhængig af, hvilken hjælp folk har fået, og deraf følger også, at vi er parat til at lade dem, man kalder de asocielle elementer, afgive stemme. Jeg tror ikke, der er nogen som helst risiko forbundet hermed, for jeg tror ikke, at så meget som 1 pct. af denne kategori vil benytte stemmeretten. Derimod ved jeg, at en gennemførelse af en sådan bestemmelse ville betyde store besparelser. Jeg ved fra socialkontorer, at en ajourføring på dette område medfører meget store udgifter; men da det ikke har været muligt at skaffe flertal herfor, må man vente med det til en anden gang. Det har vist sig, at lovgivningen på dette område er blevet forbedret fra det ene år til det andet, og det sidste ord i denne sag er ikke sagt endnu.

Jeg forstår ikke, at det ærede medlem hr. Jens Chr. Christensen vil blive ved at fremføre påstanden om, at den valglov, man nu vil gennemføre, og den, man gennemførte sidst, bryder med princippet om, at de, der vil være med til at lede en kommune, også efter evne skal være med at bære byrderne, for der findes jo ikke en eneste borger — det er sagt så tit, og det ærede medlem kommer ikke uden om det — som ikke er med til at bære de kommunale byrder. Kommunerne får i væsentlig grad deres indtægter gennem ejendomsbeskatningen, og det er jo ikke bare de formelle ejere, som må bære disse skatter, det er også lejerne og dem, der er beskæftiget hos de formelle ejere, og således